

Máte rádi kostely? Milé sestry a milí bratři, nemyslím teď na všelijaké velkolepé chrámy, které přitahují zástupy turistů. Hovořím o obyčejných budovách, jaké neodmyslitelně patří k našim městům a vesnicím. Kostely a kaple obvykle stávají někde uprostřed, aby byly dobře dosažitelné ze všech stran. Vztah obyvatel k těmto stavbám bývá různý. Lidé věřící mívají rádi své chrámy. Tam prožili významné okamžiky svého života – sem chodili s rodiči, měli tam svatbu, vodili sem své děti, vyprovázeli odsud své blízké na poslední cestu. A to vše za doprovodu četby z Bible, která vnášela do přítomnosti Boží slova. Lidé nevěřící hledají svůj vztah k místním kostelům obtížněji. Není pro ně tak silnou srdeční záležitostí. Ale také oni občas zajdou na koncert či na nějakou slavnost. I na smysluplnou opravu bývají ochotni přispět. A když se jedná o pozoruhodnou památku, jsou na svůj kostel pyšní křesťané i nekřesťané. Pokud se někdy stane, že kostel z rozmanitých důvodů přestane sloužit svému účelu – a takových případů bude zřejmě přibývat – pokud se tedy stane, že kostel doslouží, málokoho napadne jej jednoduše zbořit. Dotváří přeci podobu místa. Jeho věž, zvony, zvláštní atmosféra. To se pak navrhuje různé projekty, jak kostel zachovat a nabídnout jej veřejnosti k jinému užití.

Prorok Ezechiel ze starozákonních dob by jistě měl pochopení pro naši oblibu kostelů. Před dvěma a půl tisíci lety on sám věnoval značnou část svého úsilí, aby v lidech podpořil a rozvinul lásku k jeruzalémskému chrámu. Ezechiel a jeho současníci museli spolknout hořkou pilulku, když viděli, jak nepřátelská vojska útočí na jejich zemi, jak obléhají a dobývají hlavní město, jak plundrují posvátný chrám. Znesvěcena, vykradena, zpusťována skončila jeruzalémská svatyně, chloub a ozdoba judského království. Představitelé národa, všechny vlivné vrstvy byly přesídleny do cizí země, kde jim zbyly jen oči pro pláč. Mnozí tesknili, naříkali nad zkázou chrámu. A už si mysleli, že všechno je nenávratně zmařeno. Že rozbito, znemožněno je i Boží přebývání mezi lidmi. „Kde se setkáme se svým Bohem, s Hospodinem, když není chrámu, není kostela ani kapličky?“ Bůh ztratil střechu nad hlavou. Přišel o svůj stánek a mnohým se zdá, že je ve světě cizincem.

Mezi trudnomyslnými zajatci prochází Ezechiel a vlévá jim novou naději. Kde všichni už navždy počítají jen s troskami, on sprádá nové plány. Chrlí na lidi čísla a ta čísla jsou rozměry nového chrámu. 20 loket, 50 loket, 100 loket. Šířka, délka, výška, brána, komora, sloupy, dvorana, svatyně. Celý projekt nosí v hlavě a nehodlá jej za žádnou cenu z hlavy pustit. Když čteme příslušné kapitoly Ezechielova proroctví, úplně se v jeho vizích ztrácíme. Spíše nežli Písmo svaté připomínají jeho výpovědi technickou dokumentaci z pera stavebního inženýra. „Takhle to postavíme. Takhle to bude vypadat. Tudy se bude chodit, tady se člověk zastaví a bude v báni uctívat Hospodina. Jednou ten chrám bude opět stát. Počítejte s tím.“ Jenom zopakuj, co jsme už pověděl: Ezechiel líčil své plány lidem, kteří podléhají nepřátelské moci, moci, která jim zničila všechno zázemí osobní i společenské. Asi jako kdyby v 70. letech chodil někdo mezi českými emigranty na Západě a detailně jim říkal, z kolika poslanců má být složený budoucí svobodný parlament, na kolik samosprávných krajů se má dělit země. Jak má být ošetřena nezávislost tisku a rozhlasu nebo jak má vypadat školský zákon. Ezechiel

prostě počítal, že změna přijde. Místo neklidu, nezajištěnosti a nestálosti přijde nový, lepší čas. ***Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi, dám jim ji a rozmnožím je a v jejich středu zřídím svou svatyni navěky.***

(26)

Bůh se mezi lidi vrátí. Chrám bude obnoven, obnovena bude úcta k Hospodinu. Jako když suché kosti pod novým duchem ožijí. (Což mimochodem popisuje první polovina téže kapitoly.)

A teď se možná tážete, proč o chrámech a kostelích mluvím zrovna o vánocích. Dosud vůbec nebyla řeč o Ježíšově narození. Ani Ezechiel o něm přímo nemluví. Nemůže o něm mluvit, protože jej především zajímal chrám a obroda rozvráceného izraelského společenství. Ezechiel byl nadšencem, skoro až fanatikem pro obnovu chrámu. V očích mnohých byl bláhovým snílkem, který zahrnuje okolí nepřehlednými číselnými údaji. Ovšem jeho naděje byla nakažlivá. Mnozí začali doufat, a když už ne rovnou doufat, tak alespoň potajnu snít, že Hospodinův chrám bude obnoven, že Bůh bude mít opět mezi lidmi své místo. Ezechiel prochází mezi babylónskými zajatci, bez omrzení omílá svá čísla, výměry a rozměry. Jenže mezi ta čísla se mu vloudí ještě jiné věci. Jako kdyby prorok tušil, že s pouhou obnovou chrámu si izraelský lid nevystačí.

David, můj služebník, bude nad nimi králem a jediným pastýřem všech, budou se řídit mými řády, budou zachovávat má nařízení a jednat podle nich. (24) už jsme

vánocům o kousek blíž. Padla zmínka o Davidovi, slavném izraelském panovníkovi a zakladateli dynastie. Davidův rod pochází z Betléma a to už zavání vánocemi. V Betlémě se narodil Ježíš, poněvadž i jeho rodina patřila – jak přiléhavě píše evangelista Lukáš –

do domu a rodu Davidova.

Ezechiel sice vyhlíží nový chrám, ale je mu zároveň jasné, že samotná stavba nestačí. Mít pouze chrám, mít dobře zformulované náboženství ještě zdaleka není vše. Je zapotřebí, aby někdo uváděl všechny ty vznešené ideály do běžného života. Jedna věc je uctívat Boha ve svatyni a jiná věc je uctívat Boha ve všedních dnech. Jedna věc je mít víru v srdci a jiná věc je mít víru v rukách, v myšlenkách, ve slovech. Sami víte, jak snadné je být zbožný uvnitř a jak obtížné je být zbožný navenek. Ezechiel si je vědom tohoto úskalí. S holým chrámem nevystačíme. Potřebujeme někoho, kdo sladí víru s životem. Lid potřebuje vladaře, který by dbal na pořádek ve společenství věřících. Lid potřebuje pastýře, který jej povede po správných cestách. A takový člověk přijde, říká Ezechiel. A bude jako dávný David – pastýř a král. (Ne náhodou zpíváme ve vánoční písni „Goliáš oloupen“. Byl to přece davidovský úkol oloupit smrtonosného Goliáše o jeho nepřemožitelnost.)

David, můj služebník, bude jejich knížetem navěky. Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi. (25) í Ježíšovo je tato nová smlouva. V

některý jazycích se náš biblický Nový zákon přímo nazývá Nová smlouva. Smlouva Bohem nabídnutá lidem k přijetí. Smlouva věčná, která platí kdykoliv a kdekoliv. Nejen chrámy –

leckomu by se líbilo, kdyby se Bůh omezil jenom na chrám. Mnohým křesťanům to tak vyhovuje – křesťanství jen v určitou hodinu na určitém místě. (Občas žasnu, jak se kupříkladu ten který politik dovolává své křesťanskosti.) Ovšem i mnozí nevěřící se cítí bezpečněji, když se víra zavře do kostelů a nevyčuhuje ven. Náboženství by pak bylo záležitostí jen osobní spásy a do veřejných záležitostí se nevměšovalo. Jenže to nejde. My takového Boha neuctíváme, který by se spokojil s pobytem v chrámu. Že by měl jen jakýsi vykázaný, co nejsvětější prostor a jinam by nevstoupil. Kristus se narodil. Bůh se stal člověkem. Bůh přišel do světa, aby se celý svět stal příbytkem. Jeho smlouva je věčná – platí navěky, platí pořád, ať už jsem v chrámě či nikoliv.

Ezechiel teprve tušil, co my po vánocích chápeme plně. Do chrámu Boha nevměstnáme. Jeho prostorem je celý náš život, celý náš vesmír, anebo kolik těch vesmírů vlastně existuje. Ježíš se narodil, přišel do světa, poněvadž Pánu Bohu nestačilo setkávat se s lidmi v chrámě. Kristus procházel zemí křížem krážem a mluvil s lidmi i bez posvátné střechy nad hlavou. V běžném životě nás učil rozumět Bohu. Učil nás dbát na Boha, mít s ním vztah, žít ve shodě. Přistoupit na Boží nabídky, vstoupit do smlouvy s Bohem. Ježíš přišel do světa, aby z Boží strany naplnil, co je psáno u proroka: ***Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi. Budou se řídit mými řády, budou zachovávat má nařízení a jednat podle nich.***

Ježíš mluvil o Božím království.

Boží vláda je blízko. Jeho zásady napomáhají životu a nemá smysl oddalovat jejich účinnost. Klidně, lidé vztáhněte na sebe Boží vůli, milujte, věřte, doufejte. Klidně, lidé vztáhněte na sebe Boží vůli, neboť ona je pro vás dobrá. Neomezí naše životy, nýbrž je rozvine. Asi jako když dáte dětem šachovnici a figurky. Dokud neznají pravidla, budou bezradné a pořádně si nezahrají. Teprve když je naučíte, co se může a co se nesmí, získá jejich hra hloubku, smysl a cíl. Stejně i naše životy – bez řádu jsou jen těkáním, jen klouzáním po povrchu. Teprve s pravidly, teprve s respektem vůči Božím přikázáním získává náš život hloubku a lze poznat, kdy žijeme pořádně a kdy ne.

Sestry a bratři Ezechiel je původem kněz. Má rád chrám. Má ohromně, nezměrně chrám rád, ale ví, začíná vědět, že chrám je málo. Zde překonává sám sebe. Větší než láska k chrámu byla jeho láska k Bohu. Očekával, že přijde Boží služebník z rodu Davidova, aby v chrámě i mimo chrám lidem nabídl život z Božích zdrojů v plnosti. I my můžeme mít rádi kostely a rozmanité posvátné prostory. Jsou to místa ztišení, zamyšlení, místa setkávání. Ale slavíme vánoce. Slavíme vánocemi, že se Ježíš narodil a v něm vstoupil Bůh do světa. ***Slovo***

se stalo tělem a přebývalo mezi námi,

píše evangelista Jan. Celý svět je Boží svatyní. V celém světě díky Kristovu narození můžeme Boha potkat a ctít. Nyní i navěky.

Jan 1,1-14 118; 294; 297; 284; 281 Zjevení 21,22-23

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 07 Únor 2011 21:39 - Aktualizováno Pondělí, 07 Únor 2011 22:19

Kázání při slavnosti Kristova narození 25.12.2010.